

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Praxis Meditandi A S. P. Ignatio Societatis Iesv Fundatore traditæ Explicatio

Le Gaudier, Antoine

Dilingæ, 1627

Cap. XXV. De illusionibus quæ post meditationem occurrunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50280](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50280)

dissimo isto nimumque desiderabili statu. Noli ab oratione desilire quoad videas ignem & aquam diuina dispensatione cessauisse: neque enim eiusmodi tempus, remissioni peccatorum apertissimum, fortasse in omni vita tua inuenies.

 CAPVT XXV.

De illusionibus quae post meditationem occurrunt.

Post Meditationem prima illusio esse solet circa examen meditationis, & collectionem fructus ex meditatione percepti. Nam si Daemon nos in ipsa meditatione, vel ante eam, decepit, sua ipse vestigia per examen dignosci, & deprehendi fraudes, versutus & uaser veterator metuit, & contra Dei opes, dona, lumina, & gratias extingui & praefocari obliuione cupit. At contra Spiritus
 Sall.

Sanctus notari vult singula accuratè
distincteque in futuros vsus oppor-
tuna custodiri, mandari memoriæ,
& oratione aliqua breui foueri.

Secunda, multi post accepta tanta
bona parùm cauti sunt, sed statim se-
se effundunt extra se, cum alijs ver-
santur superbè, cum iactantia osten-
tant lamina quæ à Deo acceperunt,
se se alijs præferunt, audacter suscipi-
unt suis viribus maiora, magnificè de
suis virtutibus & sentiunt & prædi-
cant. *Cum bene quis orauit, inquit,
Nilus, c. 69. & Diemon, impedire non
potuit, fitto aliquo lumine ad vanam
gloriam excitat.* Sunt etiam qui om-
nem sui curam abijciunt, & ad alia
se conuertunt, quo fit vt omnem ex-
oratione collectum fructum ita per-
dant, vt multis eum orationibus &
pijs operibus recuperare vix queant.
*Verbum vnum, inquit Clinacus,
grad. 7. nonnunquam dissoluit luctum,
mirum vero si vnum quoque verbum,*

rut-

rursum illum reuocare, postquam au-
lauerit, possit. Et alibi, Qui orationis
gustum cepit, uno verbo incautum
emisso inquinavit mentem, atq; in ora-
tione assistens, quem cupiebat, nequa-
quam ut solebat, inuenit.

Tertia, nonnulli ubi meditatio non
ita successit, nec plenum in ea fru-
ctum consequuti sunt, quia varijs di-
stractionibus magnam partem tem-
poris agitati sunt, post meditatio-
nem animo fracto etiam exiguum il-
lum fructum, lumina, & motus pios,
quos benignus Dominus concessit,
ut bono usu crescerent, contem-
nunt, & mentem dissoluunt, inque
inutiles totâ die occupationes di-
spargunt; sciant qui huiusmodi sunt
Dominum Deum plenam iis messem
aut vindemiam non concedere, ne
suis donis abutantur, concedere ta-
men eam quantitatem, cum qua, si
ad laborare velint, in spirituali vita
proficere queant: cum præsertim
bono.

bonorum spiritualium tantam sterilitatem immittat, nunquam quin sufficientem animæ cibum, saltem ex præteritarum meditationum vberitate, si bene dispensetur, prouideat.

Quarta, in ipsa executione bonorum propositorum variè illudit Dæmon. Nam cum videt se ea non potuisse impedire, instar Labani pro Rachele Liam supponit, & obiectis ipsis virtutum admiscet aliquam rationem boni vtilis, delectabilis, & in speciem honesti, itaque nonnullos prætextu valetudinis conseruandæ, aut parcimoniæ in victu, & vestitu, inclinât ad apertas laxitates, aut indiscretas singularitates, quas ipsi vix agnoscunt, abducitque omnino à studio mortificationis, adeo vt apertè non tantùm omittant ipsi, sed etiã soleant coram alijs opera illius externa parui facere, & totam perfectionis formam in affectu & interno homine reponendam asserant, cum

N tamen

tamen ipsi suis passionibus addicti omnium maximè sint, & sui interni status negligentissimi. Alios totos idem Dæmon occupat exterioribus mortificationibus & pænitentijs, cùm tamen in animo veræ mortificationis maximè sint expertes, & magnâ sæpè indiscretionem sibi noceant. Nonnullos impellit ad studia virtutum, quas status illorum necdum ferre potest; cùm enim nondum in prima via versati sint satis, nondum domitis passionibus & extinctis vitijs, nondum humilitate præditi satis; ad internæ contemplationis altitudinem, & opera perfectorum propria, aspirant: vnde nihil mirùm si corruant, vt egregiè notauit alicubi Caietanus. Quosdam auocat à proprii instituti ratione tenenda, & ad alienam vitæ, virtutumque formam impellit, aliquando efficit vt occurrentibus occasionibus propositorum executio differatur in aliud

aliud tempus, aut impedimentum aliquod obijcit, vnde postea, fracto velut semel proposito, in animi angustias & diffidentiam propellit, vt totum propositum abijciant, & in contraria vitia præcipites ruant, sicque ex frequenti lapsu ita eos concutit, vt deserant proficiendi & contendendi desiderium, putentque frustra se toties proponere, quasi id sit Deo illudere; aut saltem inane, otiosumque esse id tentare quod consequi nequeant. Huius rei præclarè nos admonet S. Nilus. *cap. 46. Cum Damon, inquit, non potest orationem hominis impedire, illum ira incendit, & optimum eius statum ex oratione confutum disturbat, aut ad voluptatem provocat. Et postea: cap. 47. Cum oraueris vt oportet, expecta quæ non oportet, & sta viriliter custodiens fructum tuum ad hoc enim à principio positus es; ne igitur postquam laboraueris, quod laboraueris sine custodia re-*

*linguas, alioquin orando nihil profici-
es.*

Aduersus has omnes illusiones, aliásque innumeras opus est caelesti luce, opus consilio & ductu superiorum, opus humilitate & constantiâ, proderit etiam quæ de defectu deuotionis, & distractionibus dicta sunt suprâ benè attendere, nam vtrumque illud impedimentum plenum illusionibus.

CAPVT XXVI.

*Impedimenta ex parte
corporis.*

Restat vltimum orationis impedimentum, quod se tenet ex parte corporis; cùm enim ad meditationis opus, non solùm animi conatus, sed etiam vires corporis suo modo concurrant, & ipsa mentis operatio plurimùm à corporis habi-
tudi-